

Hồi thứ bảy mươi bảy

Song Nhi đả bại bọn Lạt Ma

Song Nhi cười hề hề đáp:

- Tướng công khéo nói giỡn thì thôi. Một tên tiểu nha đầu làm gì mà hiểu văn chương? Tam thiếu nhưng có dạy tiện thiếp đọc sách, bất quá mới học được bảy, tám quyển.

Vì Tiểu Bảo "ồ" lên một tiếng rồi nói:

- Có học được bảy, tám quyển sách cũng giỏi hơn ta nhiều rồi. Ta chỉ biết được bảy, tám chữ mà thôi.

Song Nhi cười nói:

- Tướng công không thích đọc sách chắc là lão thái thái mừng lắm. Người ta nói ở Thanh triều thì con nhà phá gia mới đọc sách.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Ta xem chừng Ngao Bái cũng không biết chữ nhiều, nhất định có kẻ bợ dút hần nói cho hần nghe!

Song Nhi đáp:

- Đúng thế! Đại thiếu gia nhà nô tỳ đã làm một bộ sách kêu bằng Minh Sử gì đó. Trong sách có nhiều đoạn thoá mạ nhà Mãn Thanh. Tên khốn kiếp Ngô Chí Vinh lấy sách đó đem tố cáo với Ngao Bái. Thế rồi xảy việc tày đình, làm chết mấy trăm người. Cả chủ tiệm bán sách lẫn người đến mua đều bị bắt xử tử. Tướng công ơi! Tướng công ở trong thành Bắc Kinh có gặp thẳng cha Ngô Chí Vinh đó không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ta chưa gặp hần, thủng thẳng rồi sẽ tìm, thế nào cũng thấy. Song Nhi! Ta muốn dùng cô đổi lấy một người.

Song Nhi giật mình kinh hãi, cất tiếng run run hỏi:

- Tướng công... tướng công muốn bắt tiện thiếp đưa cho người khác ư?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Không phải đưa cho người khác mà là đánh đổi một người.

Song Nhi vành mắt đỏ hoe, cơ hồ phát khóc. Thị hỏi:

- Sao lại đánh đổi một người?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tam thiếu nhưng đem cô tặng cho ta là một phần lễ hậu quá, khó mà đền đáp được. Ta mới nghĩ ra một cách là bắt Ngô Chí Vinh tặng cho Tam thiếu nhưng. Như vậy lễ vật của ta tương đối cũng coi được.

Song Nhi phá lên cười. Tay mặt khẽ vỗ ngực, thị nói:

- Tướng công làm cho tiện thiếp hồi hộp quá! Tiện thiếp lại tưởng tướng công không muốn dùng tiện thiếp nữa.

Vi Tiểu Bảo cả mừng hỏi:

- Ta không muốn dùng cô mà cô hốt hoảng đến thế ư? Nếu vậy cô cứ yên tâm. Dù ai đem cả non vàng núi bạc xếp đống trước mặt ta để đổi lấy cô, ta cũng không chịu.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã xuống đến chân núi.

Bữa nay bầu trời sạch như chùi, muôn dặm bao la không một vết bụi.

Vi Tiểu Bảo nhớ lại lúc gặp mưa rào đêm qua chạy đến quỉ ốc trú ẩn, tình trạng cực kỳ thảm hại. Gã tưởng chừng bước sang cuộc đời khác.

Vi Tiểu Bảo lại nghĩ tới bao nhiêu quả phụ nhà họ Trang thống hận người Mãn như vậy thì bọn Từ Thiên Xuyên, Phương Di, Mộc Kiếm Bình tuy bị bắt cầm tù nhưng cũng chẳng có gì nguy hiểm.

Hai người đi chừng vài dặm tới một thị trấn liền tìm vào tiệm bánh ăn lót dạ.

Vi Tiểu Bảo ngồi xuống rồi, thấy Song Nhi vẫn đứng bên hầu hạ, liền cười nói:

- Hà tất cô phải khách sáo! Ngồi cả xuống đây ăn với nhau!

Song Nhi đáp:

- Không được! Khi nào tiểu tỳ dám ngồi ăn cùng bàn với tướng công? Như vậy mất cả thể thống.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Thể thống hay không thể thống thì làm cái con mẹ gì? Ta bảo được là được. Cô đợi ta ăn xong rồi mới ăn có phải mất thêm nhiều thì giờ?

Song Nhi đáp:

- Tướng công ăn xong rồi lên đường ngay cũng được. Tiểu tỳ mua mấy tấm bánh bao vừa đi vừa ăn, không dám để mất thì giờ của tướng công.

Vì Tiểu Bảo thở dài nói:

- Ta có chứng bệnh quái gở là ngồi ăn một mình liền đau bụng. Nếu không có người bồi tiếp thì càng ăn nhiều bụng càng đau đến dữ dội không chịu nổi.

Song Nhi mỉm cười, đành kéo ghế dài, khép nép ngồi ghé xuống chỗ góc bàn.

Vì Tiểu Bảo cầm tô mì vừa ăn được mấy miếng thì thấy ba nhà sư Lạt Ma ở Tây Tạng đi tới. Họ ngồi xuống vỉa hè la lên:

- Dem mì đây! Dem mì đây!

Một tên Lạt Ma ngó thấy cổ Song Nhi đeo chuỗi minh châu liền huých khuỷu tay trái vào đồng bạn, bữu môi ra hiệu. Hai tên kia ngó thấy hớn hờ vui mừng lộ ra ngoài mặt. Mắt chúng không rời khỏi chuỗi minh châu.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Hồng bét! Ba thằng cha này là bọn cướp đường chắc chúng định đón bọn mình để cướp giật.

Gã lấy một nắm bạc vụn kêu điểm tiểu nhị mượn cho một cỗ xe lớn.

Gã ăn vội vã cho xong tô mì rồi lên xe, bảo xa phu chạy về phía tây.

Mới đi được mấy dặm đã nghe tiếng vó ngựa dồn dập ở phía sau vang lên. Vì Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại, quả thấy ba tên Lạt Ma đang cưỡi ngựa rượt theo. Gã liền nhìn Song Nhi nói:

- Ba tên ác tăng kia muốn giật chuỗi minh châu của cô đó. Cô cho quách chúng. Khi trở về ta mua cho cô chuỗi khác.

Song Nhi đáp:

- Dạ!

Bỗng nghe ba tên Lạt Ma lớn tiếng hô:

- Dừng xe lại! Dừng xe lại!

Tên xa phu xe rùi cương cho lừa đứng lại.

Ba tên Lạt Ma vọt ngựa lên trước chặn đường. Một tên nói:

- Hai đứa nhỏ kia! Hãy xuống xe đi!

Song Nhi liền tháo chuỗi minh châu trên cổ xuống đưa ra ngoài xe nói:

- Các vị đã vừa ý chuỗi minh châu này mà tướng công của tiểu nữ lại bảo đưa tặng các vị. Vậy các vị lấy đi!

Một tên Lạt Ma người to lớn béo mập, thò cái bàn tay to bằng chiếc quạt lá bồ ra nhưng không đón lấy chuôi minh châu mà lại nắm cổ tay Song Nhi giật mạnh ra ngoài.

Vi Tiểu Bảo hốt hoảng la lên:

- Muốn lấy tiền thì nói tử tế, không nên động võ.

Bỗng thấy bóng vàng lấp loáng! Tên Lạt Ma kia vọt người lên không trung về phía sau.

Vi Tiểu Bảo la thảm:

- Công phu ghê quá!

Người Lạt Ma rút xuống rất mau, nhưng đầu ở dưới chân ở trên.

"Sầm" một tiếng! Đầu tên Lạt Ma to béo cắm xuống vũng bùn ngập đến trước ngực. Hai chân hắn dấy loạn lên.

Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thảm. Gã không hiểu tên Lạt Ma thi triển công phu gì?

Hai tên Lạt Ma kia thét lên be be. Chúng vội chạy lại ôm đồng bạn rút ra khỏi đồng bùn. Tên Lạt Ma to béo đầu mặt dính đầy bùn, coi rất thảm hại.

May ở chỗ đêm qua trời mưa nhiều đất bên đường đã nhũn ra thành bùn, nếu không thì hắn bỏ mạng rồi.

Vi Tiểu Bảo cười khanh khách nhìn gã phu xe giục:

- Cho xe chạy lẹ đi! Còn chờ gì nữa?

Song Nhi tay vẫn cầm chuôi hạt minh châu hỏi:

- Tướng công! Có đưa chuôi minh châu này cho họ không?

Vi Tiểu Bảo chưa kịp trả lời đã thấy ba tên Lạt Ma đều rút cương đao ở lưng ra, hung hăng nhảy xổ lại.

Song Nhi giật lấy cây nhuyễn tiên ở trong tay xa phu tung ra một cái cuốn được cương đao ở trong tay một tên Lạt Ma. Thị rút cây roi về, tay trái đón lấy thanh cương đao, tay mặt lại hất cây roi ra cuốn được thanh cương đao ở trong tay tên Lạt Ma thứ hai, rồi cũng đoạt lấy.

Tên Lạt Ma thứ ba hốt hoảng bật tiếng la:

- Trời ơi!

Hắn đứng ngẩn người ra.

Song Nhi lại quăng cây roi ra, lần này đầu roi quấn lấy cổ tên Lạt Ma kia. Thị khẽ kéo roi lôi Lạt Ma đến trước xe rồi thị thò tay ra giật lấy cương đao.

Cổ tên Lạt Ma vẫn bị đầu roi xiết chặt. Cặp mắt hấn trợn toàn lòng trắng, lưỡi thò dài ra, mặt không chút huyết sắc.

Hai tên Lạt Ma kia chia hai bên tả hữu sấn vào tấn công để cứu đồng bạn.

Song Nhi nhảy vọt ra. Chân trái đứng vào càng xe, chân phải điểm luôn hai cái.

Hai tên Lạt Ma bị điểm huyết ở đầu ngất xỉu té xuống.

Song Nhi lại hất tay phải một cái, ngọn roi bung ra. Tên Lạt Ma này bị nghệt thở một lúc rồi cũng té nhào ngất đi.

Vì Tiểu Bảo mừng quá nhảy lên reo:

- Song Nhi! Song Nhi! Té ra võ công cô giỏi quá!

Song Nhi mỉm cười đáp:

- Có gì đáng kể đâu. Ba tên ác nhân này là đồ vô dụng mới bị hạ dễ dàng như vậy.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Ta mà biết sớm không phải lo sốt vó từ này tới giờ.

Gã nhảy xuống xe đá vào mình một tên Lạt Ma hỏi:

- Các người làm gì vậy?

Song Nhi đá vào lưng hấn một cước. Hấn bật tiếng rên la và đã hồi tỉnh.

Song Nhi hỏi:

- Tướng công ta hỏi các người làm nghề gì?

Lạt Ma ấp úng hỏi lại:

- Cô nương... cô nương biết phép tiên chăng?

Song Nhi mỉm cười giục:

- Nói mau! Các người làm gì?

Lạt Ma đáp:

- Tiểu nhân... bọn tiểu nhân là Lạt Ma ở chùa Đại Văn Thù trên ngọn Bồ Tát ở Ngũ Đài Sơn.

Song Nhi hỏi:

- Cái gì mà Lạt Ma với chẳng Lạt Ma? Người nói nhăng nói càn lại giờ giọng thô lỗ.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Lạt Ma tức là hoà thượng ở miền Tây Tạng.

Song Nhi nói:

- Té ra các người là sư.

Thị lại khẽ đá một cước vào Lạt Ma hỏi:

- Các người là sư sao không cạo tóc đầu?

Lạt Ma đáp:

- Bọn tiểu nhân là Lạt Ma chứ không phải sư.

Song Nhi hỏi:

- Sao? Người muốn bướng chằng? Tướng công ta bảo người là sư thì đúng là sư.

Thị lại đá vào lưng hấn một cước. Phát đá này trúng huyết Thiên khê, đụng đến não cân khiến cho Lạt Ma khắp mình ngứa ngáy chẳng khác gì hàng ngàn con muỗi đồng thời đốt vào mình hấn. Hấn không nhịn được bật tiếng rên la mỗi lúc một thê thảm. Hai tên Lạt Ma kia dần dần tỉnh lại nghe hấn kêu rú như heo bị chọc tiết thì kinh hãi vô cùng! Chúng dùng tiếng Tạng hỏi đồng bạn.

Tên Lạt Ma kia cũng nói tiếng Tạng trả lời. Hai tên Lạt Ma này liền nói tiếng Hán:

- Tiểu nhân là sư! Tiểu nhân là sư! Xin cô nương bảo... tiểu nhân là gì... thì tiểu nhân là cái ấy... Xin cô nương... mau mau giải khai huyết đạo cho bọn tiểu nhân.

Song Nhi cười nói:

- Cô nương nói không ăn thua, chỉ có lời tướng công mới đáng kể. Thừa tướng công! Tướng công bảo chúng là gì?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta bảo hấn là ni cô.

Lạt Ma không nhịn được nữa, nghe Vì Tiểu Bảo nói vậy vội la lên:

- Tiểu nhân là ni cô! Tiểu nhân là ni cô!

Vì Tiểu Bảo cùng Song Nhi bật lên tràng cười ha hả.

Song Nhi khẽ đá vào huyết khí hộ dưới cổ Lạt Ma. Lập tức hấn hết ngứa mà miệng vẫn còn lắp bắp:

- Tiểu nhân là ni cô! Tiểu nhân là ni cô!

Vì Tiểu Bảo nhin cười hỏi:

- Các người đã xuất gia, tại sao còn cướp đoạt tài vật của bọn ta?

Lạt Ma đáp:

- Tiểu nhân tội thật đáng chết. Lần sau không dám thế nữa.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Người còn nói đến lần sau ư?...

Lạt Ma vội đáp:

- Tiểu nhân đã nói là không dám là không dám, trăm năm sau cũng không dám.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Các người không ở chùa niệm kinh lại xuống núi để làm gì?

Lạt Ma đáp:

- Đây là... sư phụ phái bọn tiểu nhân xuống núi...

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Sư phụ các người phái các người xuống núi ăn cướp vàng bạc, châu báu ư?

Lạt Ma ấp úng đáp:

- Không phải... bọn tiểu nhân tìm xuống Bắc Kinh...

Hắn vừa nói tới đây thì tên Lạt Ma to béo hắng dặng một tiếng.

Vì Tiểu Bảo rất tinh khôn, liền liếc mắt ngó qua thì thấy tên Lạt Ma đang đưa mắt ra hiệu, hiển nhiên để chỉ thị cho đồng bọn chớ thổ lộ chân tình.

Vì Tiểu Bảo đã tưởng bọn ác tăng Tây Tạng này thấy tài vật sinh lòng đen tối muốn ỷ mạnh cướp giết thì chẳng có gì là to chuyện.

Nên biết bọn Lạt Ma Tây Tạng được người Mãn rất sùng bái. Ngay trong Hoàng cung có mở đàn tràng cũng mời bọn Lạt Ma tụng kinh cầu đảo. Nhà vua còn như vậy thì dĩ nhiên Vương thân quốc thích cũng không ngoài lệ đó. Vì thế mà bọn Lạt Ma hoành hành bất phép ở kinh sư.

Vì Tiểu Bảo đã định dẫn vật bọn chúng một chút để cười chơi rồi thả ra, nhưng gã thấy tên Lạt Ma to béo có thái độ khả nghi liền nói:

- Ba thằng cha này có vẻ bất chính. Song Nhi! Cô đá cho mỗi tên một cái để chúng nằm đây kêu trời rồi chúng ta đi.

Song Nhi "dạ" một tiếng rồi ngó tên Lạt Ma to béo đá vào huyệt Thiên khê hấn trước tiên. Tên Lạt Ma kêu rú lên.

Song Nhi lại đến bên tên Lạt Ma này khoa chân làm bộ. Tên này đã nếm mùi đau khổ, vội la lên:

- Xin cô nương đừng đá. Tiểu nhân... tiểu nhân xin nói hết: Tệ sư phụ sai bọn tiểu nhân xuống Bắc Kinh đưa thơ.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thơ đâu?

Lạt Ma đáp:

- Thơ này... không thể để các vị coi được. Nếu có người ngó thấy, tệ sư phụ... tất giết chết bọn tiểu nhân.

Vi Tiểu Bảo quát:

- Đưa ra đi! Người không đưa thì ta đá cho một cước.

Tên Lạt Ma này chưa biết công phu gã tầm thường, cũng tưởng gã ghê gớm lắm. Hắn vừa thấy gã giơ chân lên, vội nói ngay:

- Thơ... không ở trong mình tiểu nhân.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vậy ở đâu? Người đi lấy cho ta!

Tên Lạt Ma này không làm sao được chạy đến bên tên Lạt Ma to béo nói tiếng Tạng lý lối một hồi. Tên Lạt Ma to béo cũng dùng tiếng Tạng trả lời. Hắn la lối om sòm. Nguyên tiếng Tạng đã khó nghe, lại thêm vào những tiếng kêu rú như heo bị chọc tiết, càng khiến cho người ta không chịu nổi, phải bịt tai lại.

Vi Tiểu Bảo tuy không hiểu hắn kêu réo chuyện gì nhưng coi vẻ mặt cũng biết là thằng cha kia không chịu đưa thơ. Gã liền hùng hổ chạy lại đá vào đầu hắn một cước.

Tên Lạt Ma to béo ngất xỉu. Một tên khác liền thò tay vào bọc hắn lấy ra một gói nhỏ bằng vải dầu, cầm hai tay đưa cho Vi Tiểu Bảo.

Gói vải này khâu rất kín, Vi Tiểu Bảo đón lấy gói.

Song Nhi cũng móc trong bọc một gói nhỏ mở lấy mũi dao thật nhỏ cắt chỉ khâu thì bên trong quả là một phong thơ. Ngoài bao thơ viết hai hàng chữ Tạng.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phong thơ này đưa cho ai?

Lạt Ma đáp:

- Đưa cho tề sư bá.

Vì Tiểu Bảo xé bao bì đánh "rạt" một tiếng. Hai tên Lạt Ma kêu rầm lên.

Trong bao thơ có một tờ giấy vàng viết chữ Tạng ngoằn ngoèo phía dưới vẽ một đạo phù đỏ chói trông thật cổ quái, không hiểu là cái gì.

Dù phong thư có viết bằng chữ Hán, Vì Tiểu Bảo cũng không hiểu được. Gã cầm thơ đưa cho Song Nhi hỏi:

- Trong thơ viết gì vậy?

Song Nhi cũng không hiểu quay lại giục Lạt Ma:

- Tướng công ta hỏi trong thơ viết cái gì? Nói mau! Nếu ngươi man trá nửa câu là ta đá vào huyết đạo, vĩnh viễn không giải khai cho nữa.

Tên Lạt Ma đón lấy thơ coi rồi áp ứng đáp:

- Cái này... cái này...

Vì Tiểu Bảo giục:

- Nói mau đi! Còn cái này cái kia gì nữa?

Lạt Ma vội đáp:

- Dạ dạ! Trong thơ này nói là sư huynh... muốn hỏi tin tức một người...

Hắn nói tới đây, một tên Lạt Ma khác bỗng cất tiếng lý la lý lỗ một hồi để ngăn chặn.

Song Nhi liền nhảy vọt lại, vung cước, đá vào huyết Thiên khê khiến cho tên Lạt Ma kia đang nói biến thành rên rỉ kêu gào.

Tên Lạt Ma thứ nhất cả kinh thất sắc nói:

- Trong thơ đó bảo... tìm kiếm một người, nhưng bọn tại hạ kiếm lui kiếm tới hoài mà không thấy, nhất định... nhất định y không ở Ngũ Đài Sơn.

Vì Tiểu Bảo thấy mắt tên Lạt Ma này nhấp nha nhấp nháy, miệng nói áp a áp ứng thì bụng bảo dạ:

- Tuy ta không hiểu thanh âm chó cắn mèo kêu của chúng, nhưng coi điệu bộ cũng biết là chúng nói dối. Chúng quá vụng về thành ra nói dối cũng không biết đường.

Gã liền quay lại bảo Song Nhi:

- Tên Lạt Ma này nói dối để gạt ta rồi.

Song Nhi đáp:

- Hắn đã tồi bại như vậy thì không thể dung tha được.

Thị lại vung chân đá vào huyệt Thiên khê tên Lạt Ma này.

Lạt Ma la lối om sòm:

- Cô nương... giết quách ta đi cho rồi. Sư huynh ta bảo nếu nói rõ những điều trong thơ thì... cả ba người trong chúng ta đều chết hết... Cô... cô giết ta lẹ đi!

Vì Tiểu Bảo nói:

- Bỏ mặc chúng nó, không thêm hỏi nữa. Chúng ta đi thôi!

Gã cùng Song Nhi nhảy lên xe.

Tên xa phu thấy hai người nhỏ tuổi mà hạ được ba tên Lạt Ma làm cho chết đi sống lại thì khâm phục vô cùng!

Vì Tiểu Bảo khẽ nói:

- Khi chúng ta đến toà thị trấn ở phía trước thì cô nên cải trang và cất chuồn mình châu này đi.

Song Nhi hỏi:

- Xin tuân lời tướng công nhưng tiểu tỳ cải dạng cách nào?

Vì Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Cô cải dạng nam trang quách.

Xe đi chừng được hơn ba chục dặm đến một toà thị trấn lớn.

Vì Tiểu Bảo cho phu xe đi rồi vào điểm ngủ trọ. Gã lấy bạc đưa ra cho Song Nhi đi mua sắm quần áo để hoá trang.

Sau một lúc, Song Nhi trở về quán cơm đem theo quần áo mới. Thị mặc quần áo hoá trang làm một tên tiểu thư đồng rất ngộ!

Sau khi Song Nhi cải trang, đi đường không ai chú ý nữa.

Tuy thị võ công cao thâm nhưng chẳng hiểu gì về nhân tình thế cố! Đọc đường thị nhất thiết nghe theo chủ ý của Vì Tiểu Bảo. Nhưng chính gã này cũng chưa từng trải mấy, ăn nói thì chỉ có ba phần đứng đắn, còn bảy phần là chuyện bịa bầy.

Một hôm tới địa giới tỉnh Giang Tây. Từ huyện Phụ Bình tỉnh Trực Lệ đi về phía Tây Trường Thành Lĩnh đến Long Toàn Quan.

Long Toàn Quan là cửa đông Ngũ Đài Sơn. Nơi đây đường núi gập ghềnh, non cao chót vót, cực kỳ hiểm trở.

Ngôi chùa đầu tiên ở Ngũ Đài Sơn là chùa Dũng Toàn. Vì Tiểu Bảo hỏi thăm đường lên chùa Thanh Lương.

Nguyên dãy núi Ngũ Đài rất rộng. Chùa Thanh Lương ở vào giữa hai ngọn Nam Đài và Trung Đài. Từ chùa Dũng Toàn vào đến chùa Thanh Lương lộ trình hãy còn xa lắm.

Tối hôm ấy Vi Tiểu Bảo và Song Nhi vào trọ ở Lư gia trang, cạnh chùa Dũng Toàn. Hai người ăn hết một bát thịt cừu bung.

Vi Tiểu Bảo nghĩ tới lúc ban ngày hỏi thăm đường ở chùa Dũng Toàn thì nhà sư thấy gã nhỏ tuổi liền lộ vẻ khinh khi lạt lẽo, không muốn tiếp chuyện. Nhà sư đã không cho biết đường lên Thanh Lương còn hỏi lại: "Đường vào chùa Thanh Lương vừa xa vừa hiểm trở, người tới đó làm chi?"

Gã nghĩ tới đây rồi tự nhủ:

- Ta tìm đến chùa Thanh Lương mà muốn gặp Thuận Trị Hoàng đế cũng không phải chuyện dễ dàng. Vậy ta phải lo biện pháp trước mới được.

Vi Tiểu Bảo vừa uống trà vừa lẩm bẩm:

- Có bạc làm chi mà chẳng được? Số đông nhà sư đều thích tiền.

Gã thường nghe thầy đồ nói chuyện Thủy Hử: Lỗ Trí Thâm lên núi Ngũ Đài xuất gia đầu Phật. Triệu viên ngoại bố thí rất nhiều tiền cho nhà chùa, nên Lỗ Trí Thâm náo loạn chốn thiền môn, nào uống rượu, nào ăn thịt chó, mà lão hoà thượng cũng không nổi giận.

Gã liền định bụng:

- Phải rồi! Ta giả vờ xin lập đàn tràng, vào chùa vung vãi tiền bạc rồi mượn cớ ở lỳ, chắc lão hoà thượng cũng chẳng đuổi ta đi.

Nhưng sau khi hai người vào khu vực núi non rồi thì ngoài chùa chiến không còn một thị trấn lớn nào. Thậm chí có tám ngàn phiếu năm trăm lạng bạc cũng không đổi được.

Hai người đành trở lại Long Toàn quan, về huyện Phụ Bình đổi bạc. Đồng thời Vi Tiểu Bảo và Song Nhi mua quần áo mới rất diêm dúa để mặc.

Bất giác gã tự nhủ:

- Ta muốn mở đàn tràng mà chẳng hiểu gì ráo thì e rằng sẽ bị lộ tẩy. Vậy ta cần diễn tập trước một phen.

Gã liền vào một ngôi chùa trong nội thành huyện Phụ Bình. Gã đến dập đầu lạy trước Phật Bồ Tát, bỗng thấy một nhà sư cầm quyển sổ cúng tiền đưa ra.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tại hạ muốn bố thí là bố thí, hà tất phải viết gì nữa?

Gã lấy ra hai đỉnh bạc năm chục lạng đưa cho nhà sư.

Nhà sư giật mình kinh hãi nghĩ bụng:

- Vị tiểu thí chủ này thật là phúc hậu hiếm có ở đời.

Nhà sư liền tạ ơn luôn miệng mời vào trai phòng khoản đãi cơm chay.

Lúc Vi Tiểu Bảo ăn cơm, phương trượng hoà thượng ngồi bên bồi tiếp nước nỏ tán dương tiểu u đàn viết lòng thành kính Phật, tất được đức Bồ Tát bảo hộ độ trì: ngày sau tên đề bảng hổ, đỗ tới Trạng nguyên. Con cháu đầy đàn đầy đồng, phúc lộc vô cùng!

Vi Tiểu Bảo cười thâm nghĩ bụng:

- Nhà sư muốn nịnh bợ ta cách nào cũng được, nhưng ta mù chữ mà bảo đỗ đến Trạng nguyên thì thật chẳng khác gì chửi vào mặt mình.

Gã liền đi vào chuyện:

- Bạch lão hoà thượng! Tiểu tử muốn mở một đàn tràng ở Ngũ Đài Sơn mà chẳng hiểu gì về chuyện lập đàn, xin lão hoà thượng chỉ giáo cho.

Phương trượng hoà thượng nghe nói đến chuyện mở đàn tràng liền đáp:

- Này thí chủ. Chùa chiền khắp thiên hạ đều thờ phượng đức Bồ Tát. Nếu thí chủ muốn mở đàn tràng thì ngay tẻ tự đây cũng làm được đến nơi đến chốn. Bần tăng sẽ vì thí chủ nhất thiết chuẩn bị mọi việc thật chu đáo. Thí chủ bất tất phải lên Ngũ Đài Sơn cho vất vả.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không được! Tiểu tử đã có tâm nguyện mở đàn tràng tại Ngũ Đài Sơn.

Gã lấy ra năm chục lạng bạc nói tiếp:

- Tiểu tử tính thế này: lão hoà thượng muốn cho một người theo tiểu tử lên Ngũ Đài Sơn để giúp việc. Năm chục lạng bạc này là để thù lao cho người đó.

Lão hoà thượng mừng quá nói ngay:

- Cái đó dễ lắm! Cái đó dễ lắm!

Nhà sư có người biểu đệ làm quản lý tài sản trong chùa. Nhất thiết mọi việc thu lợi cùng mua đồ vật đều do tay hắn làm hết. Hắn không phải là hoà thượng.

Nhà sư già liền gọi biểu đệ tới ra mắt Vi Tiểu Bảo. Hắn họ Vu ở hàng thứ tám nên gọi là Vu Bát, mang ngoại hiệu là Thiểu Nhất Hoạch (thiếu một nét).

Nguyên chữ Vu thêm vào một nét thì thành chữ Vương, Vu Bát thành ra Vương Bát (tiếng Trung Hoa gọi những quân ba que xỏ lá, đề hèn tồi bại là Vương Bát).

Vu Bát mới nói vài câu đã cùng Vi Tiểu Bảo ý hợp tâm đầu.

Vi Tiểu Bảo từ nhỏ đã đánh bạn với bọn tiểu nhân quê mùa. Lâu nay mới gặp được Vu Bát ở huyện Phụ Bình khiến gã vui sướng, khác nào hoàn cảnh "tha hương ngộ cố tri".

Vu Bát theo Vi Tiểu Bảo về quán trọ. Gã lấy bạc ra đưa cho hắn đi mua vật dụng. Vu Bát thấy bạc trắng ngần, cười híp mắt lại.

Vu Bát đi mua đủ đồ, chính gã cũng mặc một bộ quần áo mới trở về nói:

- Vi tướng công! Vi tướng công là một đại tài chủ mà tại hạ là kẻ tùy tùng, cần phải mặc cho coi được, có đúng thế không? Bộ quần áo này kiêm cả giày mũ bất quá hết có ba lạng ruồi bạc.

Vi Tiểu Bảo cho là hắn nói có lý, liền bảo hắn đến tiệm mua cho gã và Song Nhi mấy bộ quần áo sang trọng.

Ba người xúng xính lên đường tới Long Toàn Quan. Theo sau là tám tên phu gánh đồ vật hành lễ cùng lương thực, theo đường lớn thẳng xuống phía nam.

Đoàn người chuyển vào núi Ngũ Đài rồi chưa được vài dặm đã tới một ngôi chùa. Sau chùa Dũng Toàn đến chùa Đài Lộc. Rồi qua chùa Thạch Phật, chùa Phổ Tế, chùa Cổ Phật, chùa Kim Cương, chùa Bạch Vân, chùa Kim Đăng đến chùa Linh Cảnh.

Đêm hôm ấy đoàn người ngủ trọ ở chùa Linh Cảnh. Sáng sớm hôm sau ngược lên hướng bắc mà tiến đến chùa Kim Các. Sau chùa Kim Các rẽ về phía tây mấy dặm nữa là chùa Thanh Lương.

Chùa Thanh Lương ở trên ngọn Thanh Lương. Ngôi chùa này so với những chùa đã gặp ở dọc đường cũng chẳng thấy gì là hùng vĩ cho lắm.

Vi Tiểu Bảo coi bề ngoài có ý thất vọng, bụng bảo dạ:

- Đức Hoàng đế xuất gia đầu Phật nhất định phải lựa chọn chùa lớn nhất và đẹp nhất mà tu, sao Thuận Trị Hoàng đế lại tu ở ngôi chùa tầm thường này? E rằng lão Hải con rùa đui mắt nói láo, chứ không phải Thuận Trị Hoàng đế làm hoà thượng ở đây.

Vu Bát tiến qua cửa sơn môn tìm tri khách tăng (nhà sư chuyên việc tiếp khách) nói cho hay Vi đại quan nhân ở thành Bắc Kinh đến xin mở đàn tràng, ăn chay niệm Phật.

Tri khách tăng thấy đoàn người ăn mặc lịch sự lại có tám gánh đồ đi theo liền mời khách vào sảnh đường dùng trà và ngồi chờ để đi báo với phương trượng.

Phương trượng chùa này là Trùng Quang lão hoà thượng ra nhà đại sảnh cùng Vi Tiểu Bảo tương kiến rồi hỏi:

- Không hiểu thí chủ muốn mở đàn tràng về việc gì?

Vi Tiểu Bảo ngó thấy Trùng Quang phương trượng người cao lêu nghêu gầy như que củi, cặp mắt nửa nhắm nửa mở, dường như chẳng tinh anh chút nào, gã lại càng ngấm ngấm thật vọng, đáp:

- Đệ tử muốn thỉnh cầu đại hoà thượng lập đàn tràng cúng bảy đêm ngày để cầu siêu độ cho vong phụ cùng mấy vị bằng hữu quá cố.

Trùng Quang đại hoà thượng lại hỏi:

- ở thành Bắc Kinh có nhiều chùa lớn mà ở Ngũ Đài Sơn cũng lắm chùa chiền. Không hiểu tại sao thí chủ không mở đàn tràng ngay ở Bắc Kinh mà lại lặn lội đường xa lên tận Ngũ Đài Sơn này?

Vi Tiểu Bảo biết thế nào cũng bị hỏi câu này, nên đã bàn với Vu Bát từ trước. Gã đáp ngay:

- Đêm rằm tháng trước gia mẫu nằm mơ thấy tiên phụ về báo mộng nói là hồi sinh tiền đã làm nên tội nghiệt thâm trọng, phải đến lập đàn niệm kinh bảy ngày bảy đêm mới tiêu tai giải nạn và tiên phụ mới khỏi bị giam cầm trong địa ngục chịu những hình phạt cực kỳ khổ não!

Vi Tiểu Bảo chẳng biết phụ thân là ai mà cũng không hiểu y đã chết rồi hay còn sống, nên lúc gã nói câu này không nhịn được phải cười thầm.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>